

Čís. 16012.

Skutečnost, že jest pro pohledávku zajištěnou exekučním zástavním právem na nemovitosti, jež proti dřívějšímu vlastníku, proti němuž pro ni byl získán již exekuční titul a vymoženo exekuční zástavní právo před převodem vlastnictví v knihách, podána proti nynějšímu vlastníku žaloba hypotekární, neodůvodňuje ani námitku nepřípustnosti pořadu práva, ani námitku rozsouzené rozepře, nýbrž toliko hmotněprávní námitku, že jde o žalobu zbytečnou pro nedostatek potřeby právní ochrany.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1937, R II 51/37.)

Srv. rozh. č. 12703 Sb. n. s.

Žalobci mají proti Julii H., provdané T., vykonatelný rozsudek krajského soudu civilního v B. ze dne 31. května 1924, Ck Ia 304/32, na zaplacení 2.332 Kč s přísl. a bylo pro tuto jejich pohledávku podle uvedeného rozsudku zřízeno exekuční právo zástavní na nemovitostech Julie T. ve vložce č. 568 pozemkové knihy katastrálního území S. Nemovitosti ty byly poté na základě odstupní smlouvy převedeny knihovně na Jiřího T., kterého žalobci nyní žalují, aby byl uznán povinným trpět, aby se žalobci uspokojili s hořejší svou pohledávkou s příslušenstvím z nemovitostí zapsaných ve vložce č. 568 ve S. S o u d p r v é s t o l i c e, omeziv sice jednání na námitku nepřípustnosti pořadu práva po případě věci rozsouzené, zamítl poté rozsudkem žalobu proto, že nebylo zapotřebí této žaloby, ježto žalobci podle § 88, odst. 3, ex. ř. mohou na onu nemovitost vésti exekuci přímo proti žalovanému. O d v o l a c í s o u d zrušil z úřední moci rozsudek prvního soudu i předchozí řízení jako zmatečné a žalobu zamítl, vycházející z názoru, že jde o záležitost řízení exekučního a že je tedy pořad práva vyloučen.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání žalobců dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Názoru odvolacího soudu nelze přisvědčiti, neboť žaloba podle svého obsahu i podle žalobního návrhu na pořad práva patří, rovněž nejde o věc rozsouzenou, ježto v každém z obou případů je žalovanou stranou osoba jiná; mimo to jde v souzeném případě o žalobu hypotekární, kdežto v prvním případě šlo o žalobu obligační. K námitce žalovaného, že této žaloby nebylo zapotřebí, i když ji žalovaný uplatňoval v rámci námitky nepřípustnosti pořadu práva, jest přihlížeti jako k hmotněprávní obraně. Straně není sice zabráněno, aby po případě nepodala i žalobu zbytečnou, a není to důvodem, aby taková žaloba byla odmítnuta, avšak žalovaný může tuto zbytečnost uplatňovati meritální námitkou ve sporu a nelze žalobě vyhověti, kdyby tato námitka byla uznána za odůvodněnou a tak bylo prokázáno, že žalobce nepo-

třebuje právní ochrany, ježto jeho žalobní nárok jest proti žalovanému již jinak zajištěn způsobem umožňujícím vynucení skutečného uspokojení tohoto nároku (srv. rozh. č. 12703 Sb. n. s.). Odvolací soud tedy neprávem zrušil rozsudek prvního soudu s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl.

Čís. 16013.

K výkladu §§ 592, odst. 2, 595 č. 2 a 3 c. ř. s.

Jen ti rozhodci mají podepsati prvopis rozhodčího výroku a jeho vyhotovení, kteří se rozhodčího řízení skutečně zúčastnili a rozhodčí výrok vydali. Pokud stačí podpis vrchního rozhodce.

Neúčinnost výroku vrchního rozhodce podle § 595, č. 2 c. ř. s. nastává jen tehda, nedal-li vrchní rozhodce straně příležitost, aby mohla zaujmouti stanovisko k posudku rozhodce jí nepříznivému, a jde-li o nový skutkový podklad, vytvořený teprve různými výroky rozhodců, k němuž strana nemohla zaujmouti stanovisko již před rozhodci.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1937, Rv II 777/35.)

Žalobce, který byl u žalované pojišťovny pojištěn proti havarijní škodě osobního automobilu, se domáhá, aby byl prohlášen za neúčinný rozhodčí výrok vrchního rozhodce ing. R. ze dne 22. prosince 1933, jímž byla určena výše havarijní škody, kterou žalobce utrpěl, a to jednak proto, že rozhodčí výrok nebyl podepsán všemi rozhodci (§ 595 č. 3 c. ř. s.), jednak, že nebylo žalobci popřáno právní slyšení před vrchním rozhodcem. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud uložil pak první stolici další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Záruky poskytované zákonem na ochranu stran proti justici rozhodčí jest ovšem vykládati přesně, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 9912 Sb. n. s. Ale tím není řečeno, že jest třeba lpěti za všech okolností jen na doslovu přesných formálních předpisů pro rozhodčí řízení, nýbrž předpisy ty jest vyložiti i rozumově podle jejich smyslu, poněvadž též pro ně platí vykladací pravidlo § 6 obč. zák. Ustanovení § 592, odst. 2, c. ř. s., jehož se podle § 598 c. ř. s. nemohou strany vzdáti, ukládá sice, aby byly prvopis rozhodčího výroku i jeho vyhotovení podepsány všemi rozhodci, a porušení řečeného ustanovení jest důvodem neúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 č. 3 c. ř. s., ale tomu nelze rozuměti než tak, že jen ti rozhodci mají prvopis výroku a jeho vyhotovení všichni podepsati, kteří se rozhodčího řízení skutečně zúčastnili a rozhodčí výrok vydali. Neboť jen podpis těchto rozhodců skýtá stranám záruku, že jejich výrok a jeho vyhotovení odpovídá tomu, na čem se skutečně usnesli. Vrchní rozhodce inženýr R. byl podle ustanovení odstavce 6.